

SYLVIA
DAY

ZO DICHTBIJ

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Sylvia Day LLC.

Oorspronkelijke titel: *So Close*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Tasio Ferrand

Omslagontwerp: Lee Motley

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Getty Images

Foto auteur: Marissa Gates

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1226 1

ISBN 978 94 027 6813 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk april 2023

The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkens met bestaande personen berust op toeval.

1

Witte

Het feest is druk en levendig, en toch ben ik me sterk bewust van één prominente aanwezige in het bijzonder: de echtgenote van mijn werkgever, een vrouw die al vele jaren dood is. Manhattan glinstert in de uitgestrekte duisternis die de penthousetoren omvat. Wolken schuimen tegen de van vloer tot plafond reikende ramen op en verhullen en onthullen afwisselend de sombere weidsheid van Central Park en zijn waterreservoir beneden. De heel lichtjes in de avondwind wiegende toren kraakt, het klaaglijke geluid verborgen onder de muziek en de zee van conversatie.

Binnen de glazen muren broeit de spanning. De lucht is geladen met een gevaarlijke elektriciteit, het onvermijdelijke resultaat van het bijeen-drijven van rivalen in een neutrale ruimte. Beperkt door decorum en de angst voor gezichtsverlies staan tegenstanders stekelig tegenover elkaar, hun klauwen en giftanden slechts kort en met tegenzin ingetrokken.

Het evenement is een blacktiereceptie ter ere van een nieuwe cosmetica-productenlijn. De aanwezigen zijn de grootste beroemdheden onder de jonge elite van Manhattan, een collectief van veel te mooie en veel te rijke mensen tussen wie gevierde vriendschappen en beruchte vetes bestaan. Het zegt veel over Mr Black dat hij zo'n divers – en ook verdeeld – gezelschap in zijn woning bij elkaar wist te brengen.

Met de strategische precisie van schakers hebben de gasten hun posities gekozen. De oudste vriend van Mr Black, Ryan Landon, staat aan de ene kant van de ruime woonkamer met recht tegenover hem aan de andere kant de zakenpartner van Mr Black, Gideon Cross, twee mannen die een van hun vaders geërfde vijandschap voortzetten. Hoe spijtig hun onenigheid ook is, ik kan bewondering opbrengen voor de zuiverheid van hun openlijke afkeer van elkaar.

De belangrijkste tegenstanders van Mr Black daarentegen, zijn halfbroers Ramin en Darius, ondermijnen hem wanneer het hun uitkomt. En dan is er nog Amy, de vrouw van Darius, de enige vrouw in het vertrek die geen moment naar Mr Black kijkt. Niet eens heimelijk.

De ruimtes tussen deze hoofdrolspelers zijn gevuld met reality-tv-persoonlijkheden en influencers, modellen en muzikanten. Lichtflitsen weerkaatsen op glinsterende jurken en brede ramen terwijl mobieltjes een schijnbaar eindeloze hoeveelheid selfies vastleggen die met miljoenen volgers zullen worden gedeeld. De meeste bedrijven betalen exorbitante vergoedingen voor dat soort fotografische aanbevelingen, maar dat is vanavond niet het geval. Een uitnodiging voor het penthouse is een sociale prestatie, net als de nabijheid van Cross en zijn vrouw, Eva, schijnbaar het populairste koppel ter wereld, afgemeten aan de hoeveelheid media-aandacht.

Ik kijk de kamer rond om me ervan te verzekeren dat het bedienend personeel aanwezig maar niet opdringerig is, hapjes en drankjes rondbrengt en de afgedankte Baccarat-glazen en Limoges-borden opruimt.

Extravagante boeketten van Blacklist-lemmingen sieren de zilveren bladen van tafels van Afrikaans zwarthout en voegen kleur- en geurloze textuur en glamour toe. Muziek zweeft door de kamer, bruisend en hypermodern. De zanger is aanwezig, onderuitgezakt tegen een muur met zijn arm om het middel van een vrouw en zijn lippen op haar kaak. Zijn ogen zijn gericht op Mr Black, maar ze verschuiven naar mij op het moment dat de smartwatch om mijn pols een trilsignaal geeft om de komst van nieuwe gasten aan te kondigen.

Ik loop naar de foyer.

Op het moment dat de slanke brunette op limousinehakken door de voordeur naar binnen schrijdt, weet ik dat mijn werkgever haar zal verleiden. Ze is hier aan de arm van een aantrekkelijke heer verschenen, maar dat is irrelevant. Ze zal bezwijken, dat doen ze allemaal.

De dame lijkt op wijlen Mrs Black: donker haar, zwoele groene ogen, karmozijnrode lippen. Een schoonheid, zeker, maar een slap aftreksel van de vrouw die vereeuwigd is op het portret dat Mr Black koestert. Dat zijn ze allemaal.

Ik groet hen beiden met een hoofdknikje, bied aan om haar stola aan te nemen en moet in plaats daarvan toekijken terwijl haar attente escorte haar helpt.

‘Dank u,’ zegt ze wanneer haar metgezel me haar glinsterende stola overhandigt. Ze zegt het tegen mij, maar Mr Black heeft haar aandacht al getrokken en haar blik is op hem gericht. Hoewel hij zich bewust heeft teruggetrokken aan de rand van de ruimte, torent hij met zijn lengte zo ver boven iedereen uit dat hij onmogelijk te negeren is. Zijn energie is een zinderend inferno dat slechts door een enorme wilskracht in toom wordt gehouden. Hij is een man die zich bedient van spaarzame bewegingen en die toch op de een of andere manier een wervelende indruk maakt. Ik zie dat het onze nieuwe gast moeite kost om van hem weg te kijken en het feestgedruis in zich op te nemen.

De zus van Mr Black, Rosana, heeft de leiderspositie voor de ramen ingenomen. Ze is een lange, donkere schoonheid in een met kralen bezaaide turquoise jurk. Haar glanzende mahoniekleurige haar valt tot op haar schouders en vormt een opvallend contrast met het zilverblond van Eva Cross, die naast haar staat, tenger en voluptueus en gekleed in elegante roze zijde. Eva is Rosana’s medevertegenwoordiger in de nieuwe onderneming – twee heel verschillende vrouwen, maar allebei lievelingen van de tabloids en social media.

Ik kijk naar Mr Black om te zien hoe hij reageert op de zojuist gearriveerde gast. Ik zie wat ik verwachtte: een gefocuste blik. Terwijl hij haar bestudeert, spannen de spieren in zijn kaken zich. De tekenen zijn subtiel, maar ik voel zijn enorme teleurstelling en de daaruit voortvloeiende golf van zelfverwijten.

Heel even had hij gehoopt dat zij het was. *Lily*. Een vrouw wier uitzonderlijke schoonheid is vereeuwigd op de enige afbeelding die in zijn privévertrekken hangt, maar waarvan de verreikende betekenis zowel dit huis als de heer des huizes beheerst. Het is hartverscheurend dat hij haar in elke vrouw blijft zoeken.

Lily was uit het leven van Mr Black verdwenen voordat hij mij in dienst nam, dus ik ken haar alleen postuum, maar in mijn positie krijg ik veel te horen. Het wordt algemeen erkend dat ze ongelooflijk

mooi was; velen zeggen dat ze nog altijd de grootste schoonheid is die ze ooit hebben gezien. Hoewel haar voornaam een delicate fragiliteit doet vermoeden, beschrijven kennissen haar als zelfstandig, scherpzinnig en moedig. Ze wordt herinnerd als vriendelijk en bemoedigend, onderhoudend en oprecht geïnteresseerd in anderen, een kwaliteit die volgens mij veel beter is dan interessant zijn.

Een poosje beschikte ik slechts over deze schaarse indrukken en meningen, tot een gekwelde nacht waarin Mr Black losgeslagen was door de drank, halfgek en niet langer in staat het verdriet dat door hem heen raasde te onderdrukken. Toen begreep ik hoe sterk de greep was die ze nog steeds op hem heeft. Als ik kijk naar het immense portret van haar dat de muur tegenover zijn bed domineert, voel ik haar macht.

In zijn kamer is haar beeltenis het enige van kleur, maar dat is niet wat de foto zo opvallend maakt. Dat is de blik in haar ogen, koortsachtig en doordringend.

Wie Lily ook was, haar liefde voor Kane Black verteerde hen beiden. Die obsessie blijft tot op de dag van vandaag het gevaarlijkste element in zijn leven.

Ik zie onze nieuwste gast tussen de andere gasten door meanderen en zich losmaken van haar escorte om naar Mr Black toe te gaan. Ze is als een helder vuur in een karmozijnrode jurk, maar zij is de mot en hij is de vlam.

Een populair tijdschrift verklaarde hem onlangs tot een van de meest sexy mannen ter wereld. Mr Black is bijna drieëndertig en rijk genoeg om zich mij te kunnen veroorloven, een zevendegeneratiebutler van Britse afkomst, onberispelijk opgeleid om alles van alledaagse situaties tot extreme crises het hoofd te bieden. Hij is afstandelijk en ondoordringelijk, maar vrouwen voelen zich tot hem aangetrokken zonder ook maar enige gedachte aan zelfbehoud. Ondanks hun inspanningen blijft hij hardnekkig onbereikbaar. Hij is een weduwnaar die diep, grondig getrouwd blijft.

De vrouw die hem het vaakst vergezelt, de slanke blondine die zich in zijn directe omgeving ophoudt, glanst in ivoorwit en parels. Ze is zijn moeder, hoewel niemand dat zou vermoeden als het niet algemeen

bekend was. Leeftijd is niet het enige wat Aliyah goed verbergt. De enige aanwijzing voor haar ware aard is haar manicure: de lange nagels gevild in een modieuze amandelvorm, waardoor ze op klauwen lijken.

Terwijl ik me van de garderobekast afwend, hoor ik een champagnekurk knallen. Kristallen flûtes klinken vrolijk tegen elkaar aan, conversatie gonst voort. Een klein fortuin aan designerschoenen klikt en tikt op obsidiaan vloertegels die door hun ongerepte reflectie zo vloeibaar ogen dat ze doen denken aan de kalmste wateren bij nacht. De woning van Mr Black is een studie in maximalisme: donkere houtsoorten, natuursteen, luxe leder en huiden... alles in de donkerste tinten, waardoor een ruimte ontstaat die even elegant en mannelijk is als zijn eigenaar.

Mijn dochter verzekert me dat hij is gezegend met een uitzonderlijk knap uiterlijk en vervloekt met iets wat volgens haar zelfs nog meeslepender is: een broeierige, gejaagde vurigheid. Het feit dat hij ooit zo diep heeft liefgehad en zo gehuld blijft in persoonlijk verdriet heeft een krachtige allure. Zijn air van onbeschikbaarheid is onweerstaanbaar, zegt ze.

Het is niet gekunsteld. Afgezien van zijn vele seksuele liaisons is Mr Black bezet in de diepste betekenis van het woord. De herinnering aan Lily holt hem uit. Hij is een huls van een man, maar ik ben van hem gaan houden zoals een vader van zijn zoon.

Er lacht ergens een vrouw te luid. Duidelijk te veel gedronken. En zij is niet de enige die zich te buiten gaat. Een flûte valt uit een achteloze hand en spat uiteen met de onmiskkenbare dissonante muziek van rinkelende glasscherven.

2

Witte

‘Heb je haar uitgelaten, Witte?’

Mr Black komt de volgende ochtend de keuken binnenlopen gekleed in een zakenpak van Savile Row en een perfect geknoopte das, die voordat ik bij hem werkte geen van beide deel uitmaakten van zijn garderobe. Ik leerde hem de fijne kneepjes van maatkleeding voor heren, en hij was een enthousiaste leerling.

Aan de buitenkant zie ik nauwelijks de ongepolijste jonge man die me zes jaar geleden in dienst nam, die zo kort daarvoor weduwnaar was geworden en zo verlamd werd door verdriet dat mijn eerste taak bestond uit het managen van iedereen die aanklopte met vragen of condoleances. In de loop van de tijd goot hij zijn pijn in vurige ambitie. Dat, en zijn buitengewone intelligentie, heeft hem geholpen het farmaceutische bedrijf nieuw leven in te blazen nadat zijn vader het door verduistering failliet had laten gaan.

Tegen alle verwachtingen in slaagde hij. En op briljante wijze.

Ik draai me om en zet zijn ontbijt op het zwarte marmeren keukeneiland, perfect gepositioneerd tussen het zilveren bestek dat al klaarligt. Eieren, spek, vers fruit: de hoofdbestanddelen van zijn ontbijt. ‘Ja, Ms Ferrari is vertrokken terwijl u onder de douche stond.’

Een van zijn donkere wenkbrauwen gaat omhoog. ‘Ferrari? Echt?’

Het verbaast me niet dat hij haar geen moment naar haar naam heeft gevraagd, het stemt me droevig. Wie de vrouwen zijn is niet van belang, alleen dat ze hem aan Lily doen denken.

Ik heb hem nooit oprechte genegenheid zien tonen aan een vrouw, behalve aan zijn zus, Rosana. Hij is beleefd tegen minnaressen, altijd. Attent wanneer hij ze najaagt. Maar liaisons blijven beperkt tot een

enkele avond. Hij heeft nog nooit bloemen gestuurd naar een geliefde, nooit een flirterig telefoontje gepleegd, noch een vrouw uitgenodigd voor of begeleid naar een diner. Ik weet niet hoe hij een dame behandelt met wie hij intiem is. Het is een lacune in mijn begrip van hem die misschien nooit gevuld zal worden.

Hij pakt de koffie die ik voor hem heb neergezet en loopt zo te zien in gedachten zijn agenda voor de dag door, zijn recentste minnares voorgoed uit zijn gedachten verdreven. Hij slaapt zelden en werkt veel te hard. De diepe groeven aan weerszijden van zijn mond zouden er niet moeten zijn bij iemand die zo jong is als hij. Ik heb hem zien glimlachen en ik heb hem horen schaterlachen, maar het plezier bereikt zijn ogen nooit. Hij leidt zijn leven niet, hij lijdt eraan.

Ik heb hem aangespoord een moment de tijd te nemen om van zijn prestaties te genieten. Hij zegt me dat hij beter van het leven zal genieten als hij dood is. Hereniging met Lily is zijn enige echte ambitie. Al het andere is gewoon tijd doden.

‘Je hebt het feest gisteravond uitstekend georganiseerd, Witte,’ zegt hij afwezig. ‘Dat doe je altijd, maar toch. Het kan geen kwaad om te zeggen dat ik je waardeer, toch?’

‘Nee. Dank u.’

Ik laat hem eten en de krant lezen en loop door een lange gang met spiegelwanden naar de privé-kant van de woning die hij met niemand deelt. De mooie Ms Ferrari bracht de nacht door in een slaapkamer aan de andere kant van het penthouse, in een strakke, steriele witte suite, methodisch ontworpen om in niets te lijken op de rest van het huis. Het is een ruimte waar Lily niet de voorkeur aan zou geven, alsof dat alleen al genoeg zou zijn om te voorkomen dat haar geest toekijkt en het weet.

Kort nadat hij mij in dienst had genomen, kocht Mr Black het penthouse. De toren was toen nog in aanbouw, en hij hield minutieus toezicht op het ontwerp van het ruwe interieur, van de plaatsing van de muren en deuren tot de keuze van de materialen. Toch kan ik niet zeggen dat de ruimte zijn persoonlijke stijl weerspiegelt. Hij koos elk meubelstuk en accessoire met de smaak van zijn geliefde Lily in gedachten. Hij wilde geen nieuwe start, hij wilde simpelweg een woning

in de stad en zorgde ervoor dat zijn overleden vrouw erbij betrokken was. Er zijn overal herinneringen aan haar, op bijna alles. In dat opzicht heb ik het gevoel dat ik haar ken.

Elegant. Dramatisch. Sensueel. Donker, altijd donker.

Ik blijf staan op de drempel van Mr Blacks slaapkamer en voel de vochtigheid die is blijven hangen na zijn recente douche. De dubbele suite beslaat een hele kant van de woning en is voorzien van inloopkasten, identieke marmeren badkamers en een gedeelde zitkamer.

De damessuite kijkt vanaf het voeteneind van het brede, diepe bed uit op Billionaires' Row en de Hudson, en aan de rechterkant op Lower Manhattan. Zonsondergangen verspreiden een vurige gloed door de weelderig ingerichte kamer en verwarmen het diepblauwe decor dat ik op verzoek van mijn werkgever om de paar dagen voorzie van uitbundige verse boeketten. Haar vertrek is altijd in gereedheid, wachtend op een vrouw die al weg was voordat het van haar werd. Haar LRB-monogram is in reliëf of geborduurd aangebracht op bijna alles, als om Lily ervan te verzekeren dat de ruimte alleen van haar is. Haar kledingstukken vullen de kast en laden. Haar privébadkamer is volledig bevoorraad.

Eigenlijk zou de lege echo van verlatenheid de prachtige suite moeten ontsieren, maar er heerst hier een vreemde energie, een voorbode van het leven zelf.

Lily blijft hangen, ongezien maar wel gevoeld.

De hoofdsuite is daarentegen sober. Mr Black slaapt op een smaller bed, gekozen om de aandacht zo min mogelijk af te leiden van de immense afbeelding die de muur in beslag neemt recht tegenover de plek waar hij 's nachts zijn hoofd te ruste legt. Fleurs de lis sieren de handgrepen van zijn laden en zijn geborduurd op zijn lakens. New York ligt als een geschenk aan zijn voeten achter de ramen, maar hij heeft zijn bed neergezet met het uitzicht achter hem en Lily's foto voor hem. Het is symbolisch voor hoe hij zijn leven leidt: onverschillig voor de wereld en bezeten door een lang geleden overleden vrouw.

Mr Black eindigt zijn dagen met Lily. Haar portret is het laatste wat hij ziet, haar aanblik is het eerste wat hij bij het ontwaken voor zich

heeft. In tegenstelling tot haar kamer is die van hem als een tombe: koel en griezelig stil, ontdaan van elke frivoliteit.

Terwijl ik me afwend van het uitzicht op het noordoostelijke deel van Central Park, wordt mijn blik getrokken door de vrouw wier onsterfelijke perfectie de aandacht opeist. Het is een intieme, aardse foto. Een levensgrote Lily ligt op een verformfaaid bed, een wit laken over haar bovenlijf gedrapeerd, haar slanke armen verstrengeld in haar lange donkere lokken. Haar lippen zijn gezwollen van het zoenen, haar wangen rood aangelopen, haar ogen zwaar geloken van begeerte en bezitsdrang. Tegen de asgrauwe muur lonkt ze met een sirenenlied van schoonheid, obsessie en vernietiging.

Ik heb mezelf meer dan eens op staren betrap, gegrepen door haar volmaakte gezicht en krachtige sensualiteit. Sommige vrouwen verstricken mannen in webben door simpelweg te bestaan.

Ze was zo jong, begin twintig, maar ze liet een diepe indruk achter op iedereen die haar ontmoette. En ze liet een gekwelde echtgenoot achter, een man verwoest door twijfels, schuldgevoelens en hartverscheurende vragen... verlangend naar antwoorden die ze meenam naar haar waterige graf.

3

Witte

Terwijl ik me met de Range Rover in het verkeer voeg, geeft Mr Black op afgemeten toon orders door in zijn mobiel. Het is amper acht uur in de ochtend, en hij is al druk bezig met de verschillende aspecten van zijn groeiende dynastie.

Manhattan stroomt om ons heen vol met auto's en mensen die zich in alle richtingen haasten. Hier en daar liggen metershoge stapels vuilniszakken te wachten om te worden opgehaald. Toen ik voor het eerst in New York kwam, schrok ik van deze aanblik, maar nu zie ik het gewoon als een deel van het decor.

Ik ben gaandeweg gaan genieten van deze stad, die zo anders is dan de glooiende groene dalen van mijn thuisland. Je kunt hier alles vinden. De energie, diversiteit en complexiteit van de mensen hier zijn ongeëvenaard.

Mijn blik gaat heen en weer tussen het verkeer en de voetgangers. Vlak voor ons blokkeert een bestelwagen de eenrichtingsweg. Op de stoep links van ons neemt een bebaarde man een groep opgewonden honden mee voor hun ochtendwandeling, waarbij hij behendig een zestal riemen hanteert. Rechts duwt een moeder, gekleed om te gaan hardlopen, een speciale joggingkinderwagen voor zich uit in de richting van het park. De zon schijnt, maar de torenhoge gebouwen en het dichte gebladerte van de bomen verstikken het licht.

De opstopping duurt maar voort.

Met zelfverzekerd gemak gaat Mr Black door met zijn zaken, zijn stem kalm en assertief. De auto's kruipen vooruit en voeren even later de snelheid op. We gaan naar het centrum. Even zijn we gezegend met een golf van groene verkeerslichten, maar vlak voor we onze bestemming

bereiken, komt er een einde aan ons geluk en word ik tegengehouden door een rood licht.

Een stroom mensen raast voor ons langs, de meesten met het hoofd gebogen en een aantal met oordopjes die, naar ik aanneem, wat respijt bieden van de kakofonie van de drukke stad. Ik kijk hoe laat het is om me ervan te verzekeren dat we op schema liggen.

Plotseling klinkt er een gepijnigd geluid dat me tot op het bot verkilt. Het is een soort gegorgel, dat slechts bij benadering menselijk is. Gealarmeerd draai ik mijn hoofd om en kijk naar de achterbank. Daar zit Mr Black roerloos en zwijgend, zijn ogen zo donker als steenkool, alle kleur uit zijn gezicht verdwenen. Zijn ogen volgen iets over het zebrapad. Ik kijk zoekend die kant op.

Een statige brunette haast zich van ons weg. Haar haar is kort en sluijk, geknipt in een bob die haar gebeeldhouwde kaken omlijst. Het zijn niet Lily's weelderige manen, totaal niet, maar wanneer ze zich omdraait om de stoep op te lopen, vermoed ik dat het haar weergalozе gezicht moet zijn.

Met een gewelddadig klinkende klap zwaait het achterportier open. De taxichauffeur achter ons schreeuwt obsceniteiten uit zijn neergelaten raam.

'Lily!'

Dat mijn werkgever zover gaat om de naam van zijn vrouw te roepen doet me opschrikken alsof er een gewerschot heeft geklonken. Mijn longen imploderen haast van schrik.

De vrouw kijkt naar ons. Ze struikelt. Ze versteent waar ze valt.

De gelijkenis is griezelig. Angstaanjagend. Onmogelijk te begrijpen.

Op het moment dat het licht op groen springt, springt Mr Black de auto uit. Zijn reactie is instinctief; de mijne hapert van verwarring. Ik weet alleen dat mijn werkgever buiten zinnen is en dat ik midden in de aan alle kanten razende ochtendspitsgekte van New York City vastzit achter het stuur van de Range Rover.

Haar gezicht, toch al zo wit als porselein, wordt lijkbleek. Ik lees de beweging van haar weelderig rode lippen. *Kane*.

Haar verbijsterde herkenning is intiem en onmiskenbaar.

De angst ook.

Mr Black kijkt even naar het verkeer en rent dan in een explosie van lichamelijke kracht tussen bewegende auto's door. Het getoeter wordt oorverdovend.

Zichtbaar geschrokken van de harde geluiden zet ze het op een hollen en baant zich een weg door de drommen mensen op de stoep, haar smaragdgroene jurk een baken in de menigte.

Mijn werkgever, een man die buitmaakt zonder jagen, zet de achtervolging in. Een zwarte auto bereikt haar eerder – een te snel rijdende zwarte auto.

Het ene moment is Lily een groene flits in het meedogenloze grijs van de stadsjungle, het volgende moment een robijnrode plas op de groezelige New Yorkse straat.

4

Amy

Ik glimlach naar de ober, een loom, ontspannen krullen van mijn mondhoeken. ‘Nog een manhattan, graag.’

‘Mijn god,’ zegt Suzanne dramatisch kreunend terwijl ze over haar slapen wrijft. Haar kleine zwarte krullen dansen mee met de beweging, glanzend in het licht. ‘Ik weet niet hoe je het voor elkaar krijgt. Als ik op dit uur van de dag alcohol zou drinken, zou ik een dutje moeten doen.’

Ik werp een begerige blik op haar cocktailvork en stel me voor dat ik hem in haar oog steek. Ik gebruik woorden om hetzelfde effect te bereiken. ‘Hoe gaat het met je boek?’

Ze kreunt, en ik onderdruk een glimlach. Ze zal beginnen te bazelen over organische creativiteit en het bijvullen van de bron, en ik zal me haar knappe gezicht proberen voor te stellen met een gapend gat op de plek waar haar oogbal eens zat en de donkere leegte erachter waar hersenen zouden moeten zitten.

‘Ik ben zó’n grote fan,’ dweept Erika Ferrari.

Maakt ze verdomme een grapje? Ik moest snel handelen om in contact te komen met Erika en haar uit te nodigen voor de lunch voordat Kane haar gisteravond van het feest wegsleepte om zijn pik in haar te steken. Het besef dat Erika mijn uitnodiging alleen heeft aangenomen om toegang te krijgen tot Suzanne maakt me razend. Dat stomme kutwif heeft me gebruikt!

Erika buigt zich voorover alsof ze er nadruk op wil leggen dat ze Suzannes kont kust.

En zomaar ineens is Suzannes stress verdwenen en vervangen door een stralende glimlach. Ze heeft prachtige lippen, vol en van nature donkerder aan de randen en zachtroze aan de binnenkant, als natuur-

lijke lipliner. 'O, dank je wel! Ik ben zo blij dat je van mijn werk geniet.'

In de hoop de barman te zien die mijn drankje maakt, laat ik mijn blik over de drukke tafels heen naar de bar gaan. Nog één slok, en ik zit naar de bodem van een leeg glas te staren. En zonder alcohol kan ik nog geen minuut van de Wederzijdse-Waarderingsshow van Suzanne en Erika uitzitten. Godzijdank heb ik de gave om stompzinnigheid uit mijn geheugen te wissen. Met een beetje geluk ben ik deze lunch voor het avondeten al vergeten.

'Weet je wat jij nodig hebt, Amy?' zei mijn schoonmoeder me eens met de achterbaksheid die haar zo eigen is. 'Cultuur. Probeer vrienden te vinden die je kunnen verheffen. Schrijvers, kunstenaars, muzikanten... Mensen die je iets kunnen leren.'

Alsof ik niets weet. Ja, ik heb op een openbare school gezeten en twee jaar op een *junior college* voordat ik mijn marketingdiploma haalde aan een universiteit. Toegegeven, ik wist niet dat mijn waterglas rechts moest staan of dat je vorken links legde. Geen van die dingen maakt me waardeloos.

Aliyah vindt me niet goed genoeg voor haar dierbare Darius. Ze moest eens weten dat ik haar drie zonen allemaal heb geneukt.

Suzanne, die eigenlijk gewoon Susan heet, is mijn vleugje literaire verfijning. Ze schrijft ranzige romans over miljardairs die neuken als prijsstieren en de vrouwen die hen temmen. Ze is de perfecte opgestoken middelvinger naar mijn bitch van een schoonmoeder.

Door Aliyah, en ook Kane, verspil ik twee uur van mijn leven met twee vrouwen die ik niet kan uitstaan. Erika en Suzanne bespreken momenteel de seksuele uitpattingen van fictieve mensen met het soort opwinding dat ik reserveer voor de realiteit. Het is duidelijk dat Ms Ferrari zich heimelijk herinnert dat ze suf is geneukt door Kane en zich voorstelt dat ze een scène uit een boek heeft beleefd. Ze probeert discreet haar telefoon te checken. Ongetwijfeld heeft ze haar nummer achtergelaten voordat Witte haar met zijn o zo Britse aplomb de deur wees.

Hoe die scène zich zal hebben afgespeeld, zie ik helemaal voor me. De beleefde klop op de deur. Het perfect gepolijste zilveren dienblad

met een elegant koffieservies en een enkele witte roos. De witte zijden kamerjas die klaarligt in een badkamer gevuld met alles wat een vrouw nodig heeft om de gênante maar onvermijdelijke aftocht waardig te kunnen volbrengen. En toen Erika na haar douche weer in de slaapkamer kwam, zal ze de kleren die Kane van haar lichaam heeft getrokken netjes opgevouwen op de witte fluwelen bank hebben aangetroffen en haar haastig uitgeschopte schoenen naast een poot van het reeds afgehaalde en opnieuw opgemaakte bed.

Als Witte iets is, is het wel efficiënt.

En Kane. Zo voorspelbaar. Ik wist vanaf het moment dat Erika opdook dat hij haar zou bespringen. Ze lijkt op zijn dode vrouw en mij. Ze weet het niet, maar ze is het recentste object in de studie die ik liefkozend ‘De vrouwen die Kane Black heeft geneukt en genaaid’ noem. Tot nu toe is oppervlakkige gelijkenis het enige wat Kane nodig heeft om een vrouw flink uit elkaar te trekken. Die man is zo verknipt. Suzanne moet een boek over hem schrijven. Ik zou haar zelfs de titel van mijn studie schenken voor haar volgende roman. Ik kan gul zijn als ik niet naast een nagloeiende lookalike met gezwollen lippen en slaperige ogen zit.

Mijn god, wat ben ik chagrijnig.

Erika Ferrari. Die stomme naam moet nep zijn.

Ze kijkt stiekem in haar Chanel-tas, waarin haar telefoon met het scherm omhoog ligt. Suzanne werpt me een veelbetekenende zijdelingse blik toe. Ik kijk wanhopig het overvolle restaurant rond, op zoek naar mijn drankje. De meeste mannen zijn chic gekleed. De vrouwen hebben prachtige kapsels en zijn gekleed in designerensembles, maar verreweg het grootste deel van hen draagt geen make-up. Waarom ze dat acceptabel vinden, begrijp ik niet. Waarom zou je de moeite nemen om je haar te doen als je de puf niet kunt opbrengen om wat make-up op je gezicht te smeren? Niets is erger dan half werk.

‘Hoe heb je Darius ontmoet?’ vraagt Erika terwijl ze nog een broodje uit de broodmand pakt.

‘Kane heeft ons aan elkaar voorgesteld.’

Ze fleurt direct op wanneer ze zijn naam hoort. ‘En hoe heb je Kane ontmoet?’